

1920-იანი წლები გადამწყვეტი ათწლეული იყო ევროპული კინოს ავანგარდული მოძრაობებისთვის. იტალიელი, რუსი, ფრანგი და გერმანელი ხელოვან-ავანგარდისტები კინოს ვიზუალური სანახაობების შესაქმნელად იყენებდნენ, რითაც ჩამოშორდნენ იმ დროის დომინანტურ ნარატიულ კინემატოგრაფიას. ზოგიერთ ნამუშევარში ვიზუალური გამოსახულებების გამოყენება დაიწყეს ისე, თითქოს ისინი მუსიკალური ელემენტები ყოფილიყო, რამაც რადიკალურად გარდაქმნა წარმოდგენა კინემატოგრაფიაზე.

მართლაც, ამ პერიოდში უკვე გვხვდება ნარატიული ნაწარმოებები, სადაც ჩანს ავანგარდული მოძრაობების გავლენა, რომლებიც ადიდებდნენ დინამიზმსა და სიჩქარეს, როგორც იყო იტალიაში - ფუტურიზმი.

მარიო კამერინის „Rotaie“ (რელსები) შესანიშნავი მაგალითია მელოდრამის, რომელშიც გამოყენებულია კადრირებისა და მონტაჟის სტილი, რომელიც შეიძლება განისაზღვროს როგორც ავანგარდული. ამ ფილმში მატარებლის მრავალი გამოსახულება გვხვდება, რომლებიც ხშირად ერწყმის სხვა კადრებს მოძრაობისა და სიჩქარის გადმოსაცემად. მატარებლები ყოველთვის ხიბლავდა კინემატოგრაფისტებს და სწორედ ამ წლებში შეიქმნა ძიგა ვერტოვის "კაცი კინოკამერით" და ვალტერ რუტმანის „ბერლინი: დიდი ქალაქის სიმფონია“, ორი „ურბანული სიმფონია“, რომლებიც სრულად ასახავს ევროპული კინოს ავანგარდულ ტემპერამენტს, რითაც შთაგონებულია მარიო კამერინის „როტაი“.